Raad van State

200708816/1.
Datum uitspraak: 30 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/17414 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, van 20 november 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 19 maart 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van
(hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 20 november 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 18 december 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H. Troostwijk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S. Scheerhout, ambtenaar van Staat.

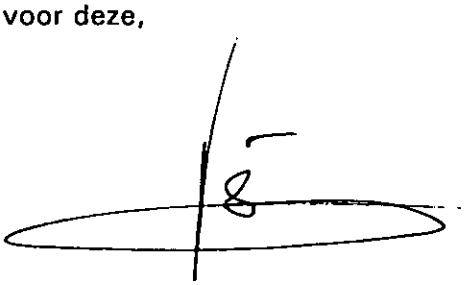
w.g. Troostwijk
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Scheerhout
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 30 januari 2008

318.
Verzonden: 30 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Prod. 1

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE
ZITTINGHOUDENDE TE ROERMOND

Enkelvoudige kamer voor bestuursrechtelijke zaken
Vreemdelingenkamer

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van de rechtbank als bedoeld in artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb).

Proc.nr. : AWB 07/17414

Inzake : , eiser,
gemachtigde mr. M. Stoetzer-van Esch, advocaat te Lent,

tegen : de Staatssecretaris van Justitie te 's-Gravenhage,
verweerder.

I. PROCESVERLOOP

In deze uitspraak wordt onder verweerder tevens verstaan de rechtsvoorgangers van de Staatssecretaris van Justitie, als het bevoegde bestuursorgaan in procedures als de onderhavige.

Bij besluit van 19 maart 2007 heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen. Tevens heeft verweerder, eiser bij dat besluit tot ongewenst vreemdeling verklaard.

Bij schrijven van 23 april 2007 heeft eiser beroep ingesteld bij de rechtbank tegen het voormelde besluit, voor zover het de afwijzing van de asielaanvraag betreft.

Voor zover eiser bij het besluit van 19 maart 2007 ongewenst is verklaard, heeft eiser bij schrijven van 28 maart 2007 bezwaar gemaakt bij verweerder.

Tevens heeft eiser op 28 maart 2007 een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening ingediend bij de voorzieningenrechter (de rechter) van de rechtbank. Dit verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening is bij de rechtbank geregistreerd onder het procedurenummer AWB 07/13614.

Bij schrijven van 17 april 2007 heeft eiser de gronden van het beroep ingediend.

Verweerder heeft naar aanleiding van het beroep de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden.

Het beroep is behandeld ter zitting op 31 augustus 2007, alwaar eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde voornoemd. Verweerder heeft zich ter zitting laten

vertegenwoordigen door zijn gemachtigde S.H.M. Maas. Als tolk is ter zitting verschenen dhr. S. Rezaie.

Op 31 augustus 2007 is het vorenvermelde verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening eveneens op een zitting behandeld.

II. OVERWEGINGEN

Eiser is geboren op en is in het bezit van de Iraanse nationaliteit. Eiser heeft op 20 december 2002 een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Voor een weergave van eisers asielrelaas verwijst de rechter naar rechtsoverweging 2.7 in de uitspraak van de rechtbank, zittingsplaats Zutphen, van 7 april 2005 (AWB 03/62793). Niet gesteld is dat deze weergave onvolledig of anderszins onjuist zou zijn.

Bij besluit van 5 november 2003 heeft verweerder de aanvraag afgewezen op grond van artikel 31, eerste lid, juncto artikel 31, tweede lid, aanhef en onder k, van de Vw 2000, omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat eiser zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1F van het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Trb.1954, 88) en het bijbehorende Protocol van New York van 1967 (Trb.1967, 76), hierna het Vluchtelingenverdrag.

Tegen dit besluit heeft eiser op 2 december 2003 beroep ingesteld bij de rechtbank. Bij meergenoemde uitspraak van 7 april 2005 heeft de rechtbank het beroep van 2 december 2003 gegrond verklaard en het besluit van 5 november 2003 vernietigd. Aan deze vernietiging heeft de rechtbank – kort gezegd – ten grondslag gelegd dat verweerders toets aan artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) niet aan het zorgvuldigheidsvereiste en vereiste van een deugdelijke motivering voldeed.

In het door eiser ingestelde hoger beroep (zaaknummer 200503942/1) is de uitspraak van 7 april 2005 door de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State bij uitspraak van 19 juli 2005 bevestigd.

Na eiser op 3 augustus 2005 aanvullend te hebben gehoord, heeft verweerder bij besluit van 19 maart 2007 andermaal afwijzend op de aanvraag van 20 december 2002 beslist. Tevens heeft verweerder, nu verweerder artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag op eiser van toepassing acht, eiser bij het besluit van 19 maart 2007 tot ongewenst vreemdeling verklaard op grond van het bepaalde in artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000. Voor zover het de ongewenstverklaring betreft, is tegen het besluit van 19 maart 2007 bij verweerder bezwaar gemaakt. Ten tijde van het sluiten van het onderzoek ter zitting was op het bezwaar nog niet beslist.

Alvorens aan beantwoording van de vraag toe te komen of het besluit van 5 september 2006, voor zover hierbij de asielaanvraag van eiser is afgewezen, in rechte stand kan houden, ziet de rechtbank zich allereerst ambtshalve geplaatst voor de vraag of eiser belang heeft bij een inhoudelijke beoordeling van besluit van 5 september 2006, voor zover het de afwijzing van de gevraagde

asielvergunning betreft, nu eiser bij dat besluit tevens tot ongewenst vreemdeling is verklaard. De rechtbank beantwoordt laatstgenoemde vraag ontkennend, waartoe zij als volgt overweegt.

In de uitspraak van de Afdeling van 6 juli 2006 (JV 2006/347) is – voor zover thans relevant – het volgende overwogen:

"(..) Ingevolge artikel 67, derde lid, van de Vw 2000 kan de ongewenst verklaarde vreemdeling in afwijking van artikel 8 van die wet geen rechtmatig verblijf hebben.

2.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 13 december 2004 in zaak no. 200408722/1, JV 2005/60), is het gevolg dat voormelde bepaling aldus aan de ongewenstverklaring verbindt dat die desbetreffende vreemdeling geen rechtmatig verblijf kan hebben, zolang zij voortduurt. Bij een beroep van een vreemdeling tegen een besluit over een aanvraag tot verlening of verlenging van een verblijfsvergunning, dan wel een intrekking daarvan heeft hij, zolang deze ongewenst is verklaard, derhalve geen belang, omdat dit beroep nimmer tot rechtmatig verblijf kan leiden. Een ongewenst verklaarde vreemdeling kan in afwijking van artikel 8 immers geen rechtmatig verblijf hebben. (..)

2.4. De ongewenstverklaring van de vreemdeling duurde ten tijde hier van belang voort. Het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 20 januari 2005 kon derhalve niet leiden tot het ermee beoogde resultaat, aangezien hij bij vernietiging van dat besluit weer over een verblijfsvergunning zou moeten kunnen beschikken, doch artikel 67, derde lid, van de Vw 2000 zich tegen het rechtsgevolg daarvan verzet. De vreemdeling had derhalve geen belang bij het door hem tegen het besluit van 20 januari 2005 ingestelde beroep en de rechtbank had dat om die reden niet-ontvankelijk moeten verklaren. Zij heeft dat niet gedaan. (..)"

De rechtbank acht geen termen aanwezig om de overwegingen uit de uitspraak van de Afdeling niet van toepassing te achten op de situatie van eiser. Zoals reeds overwogen, heeft verweerder immers bij besluit van 19 maart 2007 – gelijktijdig met de afwijzing van de asielaanvraag – besloten om eiser tot ongewenst vreemdeling te verklaren. Onder verwijzing naar de uitspraak van heden van de voorzieningenrechter tot afwijzing van het meergenoemde verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening van 7 september 2006, stelt de rechtbank vast dat dit besluit tot ongewenstverklaring thans nog voortduurt en er derhalve geen belang bestaat bij een inhoudelijke beoordeling van het onderliggende beroep. Eiser kan met dit beroep immers niet bereiken wat hij beoogt, namelijk verlening van de gevraagde verblijfsvergunning. Artikel 67, derde lid, van de Vw 200 verzet zich immers tegen het rechtsgevolg van de beoogde vergunningverlening, namelijk rechtmatig verblijf in de zin van artikel 8 van de Vw 2000.

Dat eiser ongewenst is verklaard in verband met de tegenwerping aan hem van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag in het kader van de afwijzing van zijn asielaanvraag, doet aan vorenstaand oordeel niet af. In dit verband verwijst de rechtbank naar de uitspraak van de Afdeling van 19 juli 2007, gepubliceerd in JV 2007/420. Hierin is – kort gezegd – overwogen dat de omstandigheid, dat de vreemdeling ongewenst is verklaard in verband met de tegenwerping aan hem van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag in het kader van zijn asielaanvraag, geen belang oplevert bij het tegen die afwijzing van de asielaanvraag ingestelde beroep. Zoals ook is overwogen in de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank van heden in de zaak met procedurenummer AWB 07/13614, staat bovendien niet meer ter discussie dat verweerder terecht artikel 1F van het

Vluchtelingenverdrag op eiser van toepassing heeft geacht in verband met verzoekers lidmaatschap van en werkzaamheden voor de

Voorts heeft eiser onder verwijzing naar de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank, zittingsplaats Amsterdam, van 22 september 2006 (AWB 06/29308, LJN: AZ2580, gepubliceerd op www.rechtspraak.nl) gesteld dat onwenselijk is dat de vraag, of eiser aannemelijk heeft gemaakt dat artikel 3 van het EVRM zich duurzaam verzet tegen zijn uitzetting naar zijn land van herkomst, bij een niet-ontvankelijkverklaring niet in onderhavige asielprocedure maar in de reguliere procedure over de ongewenstverklaring wordt beantwoord. Ook dit standpunt doet niet af aan vorenstaand oordeel van de rechtbank, dat er geen belang bestaat bij een inhoudelijke beoordeling van onderhavig beroep. In dit verband verwijst de rechtbank naar een uitspraak van de Afdeling van 13 december 2004, gepubliceerd in JV 2005, 60. Daarin is, voor zover thans relevant, als volgt overwogen:

"(..) Appellant is bij besluit van 16 augustus 2004 ongewenst verklaard. Het gevolg dat art. 67 lid 3 Vw 2000 daaraan verbindt is dat hem geen verblijfsvergunning verleend kan worden, zolang de ongewenstverklaring voortduurt. De aangevallen overweging is dan ook juist. Het betoog van appellant dat hem ten onrechte geen rechterlijk oordeel over de door hem gestelde schending van de art. 3 en 8 EVRM wordt onthouden, miskent dat hij de stelling inzake schending van het EVRM desgewenst in de procedure tegen de ongewenstverklaring of een procedure tegen de eventuele weigering om haar op te heffen naar voren kan brengen. (..)"

In hetgeen eiser naar voren heeft gebracht, ziet de rechtbank geen aanleiding om de jurisprudentie van de Afdeling in casu niet te volgen.

Gelet op het voorgaande dient het beroep voor niet-ontvankelijk te worden gehouden.

Van omstandigheden op grond waarvan één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

Mitsdien wordt als volgt beslist.

III. BESLISSING

De rechtbank:

verklaart het beroep niet-ontvar kelijk.

Aldus gedaan door de mr. F.H. Machiels in tegenwoordigheid van mr. D.D.R.H. Lechanteur als griffier en uitgesproken in het openbaar op 2 0 NOV 2007

Voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier:

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 bevat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak. Artikel 6:5 van de Awb bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak.

Afschrift verzonden op: 2 0 NOV 2007

VAN GEMERT & KILIÇ
ADVOCATEN

Mr. M.R. van Gemert
Mr. A. Kiliç - Sanin

Griftdijk-Zuid 133
6663 BE Lent

Telefoon
024 . 360 55 66
Fax
024 . 360 14 99

E-mail
info@vangemert-kilic.nl
Internet
www.vangemert-kilic.nl

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
7400
B 18 DEC 2007
ZAAKNR. 200708816
AAN: V2
BEHANDELD: DD: PAR:

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Tevens per fax: 070-3651380
Aantal pagina's: 11 (incl. prod.)

Nijmegen/Lent, 18 december 200'
Inzake /Hoger Beroep
Ons kenmerk : 2007.000679
IND-nummer : 0212.20.8007
Procedure-nr : Awb 07/17414

Edelachtbaar college,

Appellant, geboren op en van Iraanse nationaliteit, thans verblijvende te en voor deze zaak woonplaats kiezende ten kantore van mr. M. Stoetzer-van Esch van Van Gemert & Kilic advocaten, kantoorhoudende aan de Griftdijk zuid 133, 6663 BE Lent, die tot het indienen van het hoger beroepschrift bepaaldelijk gevolmachtigd is met recht van substitutie.

Het hoger beroepschrift richt zich tegen de uitspraak van de rechtbank Roermond van 20 november 2007 waarin deze het beroep van appellant ongegrond verklaart. Een afschrift van de aangevallen uitspraak wordt hierbij overgelegd (productie 1).

De grieven van het hoger beroep worden hieronder nader uiteen gezet. Appellant is van mening dat er in onderhavige procedure *'vragen spelen die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven'*, zoals in het parlement is overwogen bij de instelling van onderhavige 'beperkte vorm van hoger beroep' (TK nr. 3, p. 10-11, nr. 14, p. 27, EK nr. 5d, p. 27-28). Het onderhavige hoger beroepschrift leent zich volgens appellant daarom niet voor verkorte afdoening ex artikel 91 VW2000.

Een afschrift van deze grieven van het hoger beroepschrift zijn in kopie tevens aan verweerder toegezonden.

Van Gemert & Kiliç Advocaten is een samenwerkingsverband van natuurlijke en/of rechtspersonen op basis van kostendeling. De overeenkomst tot het verlenen van rechtsbijstand wordt gesloten met de desbetreffende advocaat. Onze aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat in het desbetreffende geval door onze beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt uitgekeerd.

Een afschrift van deze grieven van het hoger beroepschrift zijn in kopie tevens aan verweerder toegezonden.

De grieven tegen de aangevallen uitspraak zullen hierna worden besproken. Daarbij zal voor de duidelijkheid de volgorde van de overwegingen in de uitspraak worden aangehouden bij het bespreken van de grieven.

Grief 1:

De rechtbank overwoog:
"Alvorens aan beantwoording van de vraag toe te komen of het besluit van 5 september 2006, voor zover hierbij de asielaanvraag van eiser is afgewezen, in rechte stand kan houden, ziet de rechtbank zich allereerst ambtshalve geplaatst voor de vraag of eiser belang heeft bij een inhoudelijke beoordeling van besluit van 5 september 2006, voor zover het de afwijzing van de gevraagde asielvergunning betreft, nu eiser bij dat besluit tevens tot ongewenst vreemdeling is verklaard. De rechtbank beantwoordt laatstgenoemde vraag ontkennen, waartoe zij als volgt overweegt.

In de uitspraak van de afdeling van 6 juli 2006 (JV 2006/347) is – voor zover thans relevant – het volgenden overwogen:

(...)

De rechtbank acht geen termen aanwezig om de overwegingen uit de uitspraak van de afdeling niet van toepassing te achten op de situatie van eiser.

(...)

Dat eiser ongewenst is verklaard in verband met de tegenwerping aan hem van artikel 1F van het vluchtelingenverdrag in het kader van de afwijzing van zijn asielaanvraag, doet aan vorenstaand oordeel niet af. In dit verband verwijst de rechtbank naar de uitspraak van de Afdeling van 19 juli 2007, gepubliceerd in JV 2007/420."

Ter zitting heeft appellant over deze uitspraak het volgende naar voren gebracht. (Produktie 2)

De afdeling oordeelt dat het belang bij toetsing in rechte van een afgewezen asielaanvraag, waarbij de vreemdeling ongewenst is verklaard, pas aan de orde is wanneer dat laatste besluit wordt herroepen, ingetrokken of opgeheven.

Op het bezwaar tegen de ongewenstverklaring is echter nog niet onherroepelijk beslist. De ongewenstverklaring staat dan ook nog niet in rechte vast. De oplossing die de afdeling in haar uitspraak van 19 juli 2007 biedt is dan ook niet afdoende. De Afdeling stelt namelijk dat de vreemdeling dan kan verzoeken om de afwijzing van de verblijfsvergunning asiel te heroverwegen. De mogelijkheid van heroverweging door de IND bestaat echter niet meer sinds TBV 2002/3. Een verzoek tot heroverweging wordt door de IND beoordeeld als een herhaalde aanvraag. Hetgeen zou betekenen dat ook de ingangsdatum van de verblijfsvergunning van een veel latere datum zou zijn. Hierin ligt dan ook het procesbelang van appellant bij de inhoudelijke beoordeling van het beroep.

De rechtbank is ten onrechte in het geheel niet ingegaan op dit punt.

Conclusies

Gezien het voorgaande is de aangevallen uitspraak volgens appellant in strijd met, althans geeft een verkeerde toepassing aan diverse verdragsbepalingen waaronder die van het Vluchtelingenverdrag, het Internationaal Verdrag inzake Burgerlijke en Politieke Rechten en de artikelen 3 van respectievelijk het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens en het Anti-Folterverdrag. Daarnaast wordt in dit verband ook gewezen op ongeschreven internationaalrechtelijke bepalingen en beginselen. Tevens meent appellant dat de aangevallen uitspraak in strijd is met, althans een verkeerde toepassing geeft aan diverse geschreven en ongeschreven nationale wettelijke bepalingen, waaronder de Vreemdelingenwet 2000 en de Algemene Wet Bestuursrecht.

Op grond van hetgeen hierboven uiteen is gezet verzoekt appellant uw college derhalve:

- De aangevallen uitspraak van de rechtbank te vernietigen;
- Zelf in de zaak te voorzien en te bepalen dat aan appellant een verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd op grond van artikel 29 lid 1, sub b Vw 2000 wordt verleend;
- Althans de rechtbank in die zin opnieuw een uitspraak te laten doen;
- Met veroordeling van verweerder in de (proces)kosten.

Hoogachtend,

Mw. mr M. Stoetzer-van Esch